

Marc Sinclair

Conspirația DA VINCI

I

Florența

Florența, 20 mai

Totul a început în primele zile ale lunii – mai precis pe data de 9 mai – pe aeroportul Charles-de-Gaulle din Paris. Era o dimineață noroasă și mohorâtă, care-mi inspira o plictiseală de moarte. Venisem la Paris în weekend, pentru a-mi vizita mama și pe Hugo, fratele meu mai mic. Avionul de întoarcere la Pisa întârzia mai bine de o oră și uitasem complet să-mi iau ceva de citit pentru ca timpul să treacă mai repede. În disperare de cauză, m-am îndreptat spre tezgheaua unui chioșc din aeroport unde erau etalate mai multe romane în engleză. După câteva minute de ezitare, am ales *Codul lui Da Vinci* de Dan Brown. În calitatea mea de student în istoria artei la Universitatea Harvard, cu specializare în Renaștere, știam că-mi asumam riscul important de a fi decepționat. Părerile despre această carte, care în câteva săptămâni fusese propulsată în mod misterios până pe locul întâi al bestsellerurilor din Statele Unite, și apoi din Europa, nu erau deloc ditirambice, cel puțin în cercurile universitare. Dar aveam de așteptat destule ore pentru a lua avionul care urma să mă ducă la destinație și, în adâncul sufletului, doream să-mi formez o opinie proprie.

Într-adevăr textul lui Dan Brown s-a dovedit fidel reputației sale de a nu-l putea lăsa din mână. În două ore citisem, captivat, o sută de pagini, curios să aflu cât mai multe și despre intrigă și despre celebrul mister pe care se baza toată povestirea.

Ajungând la aeroportul din Pisa spre orele 14, am întrerupt lectura romanului lui Dan Brown și am luat mașina, pe care o lăsasem cu trei zile înainte în parcare pe termen lung. După un drum de o oră și jumătate lipsit de incidente prin peisajele catifelate ale Toscanei, am ajuns la Florența, care era scaldată în lumina aurie a după-amiezii târzii și nu peste mult am oprit la poalele colinei Fiesole. Acolo se găsea Vila I Tatti, sediul florentin al Universității Harvard, unde-mi aveam reședința de studii începând din luna septembrie a anului trecut.

Era o vilă renașcentistă magnifică, cuibărită în mijlocul unei dumbrăvi de chiparoși și stejari cu coroanele înverzite. O atmosferă de liniște și pace învăluia clădirea ca o vrajă. În scurta mea viață – nu am decât douăzeci și cinci de ani – nu mai văzusem alt loc atât de aparte. Deși nu mă simt cu adevărat atras spre religie, de fiecare dată când revin la I Tatti am impresia că regăsesc cu bucurie un loc de reculegere și rugăciune. Petrecusem multe după-amiezi în grădina aceea, contemplând rondurile de verdeață și nudurile sculptate.

Prin relativul ei anonim vilă era protejată împotriva cohortelor de turiști ce invadează Toscana pe tot parcursul anului. În plus, zidurile înalte care înconjurau domeniul erau dotate cu camere de supraveghere și alte sisteme de securitate; nimeni n-ar fi putut

intra fără a fi autorizat și legitimat.

În spatele vilei se găsea o anexă modernă care adăpostea celebra bibliotecă a lui Bernard Berenson, marele istoric de artă american, în care existau zeci de mii de volume, toate consacrate artei italiene. La parter, cu deschidere direct în grădină, se afla marea sală de mese unde se reuneau studenții și profesorii pentru cină sau ceai. Deși toate încăperile sunt decorate cu opere demne de cele mai mari muzee ale lumii, foarte puține persoane au avut practic ocazia să le contemple.
